

Omul durerii

Frederick Charles Jennings

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Isaia 52.13 – 53.12

Alcătuirea cărții:

- Semnificația
- Contextul cu Pentateuhul lui Moise
- Prezentarea acestui Pentateuh

În cartea noastră stăm exact la pragul de intrare în Locul Preasfânt, și vom face bine să intrăm cu venerație, pentru ca nici o urmă din cele pământești să nu murdărească această Sfântă a Sfințelilor. Pereții ei sunt cu siguranță mai albi decât un înălbitor de pe pământ ar putea albi. Va fi oare cel puțin un cititor care împreună cu mine să implore, ca Duhul, care este la fel de sfânt ca și acest text din Scriptură, să ne păzească de rătăcire, să ne călăuzească în adevăr și să ne aducă în amintire lucrurile referitoare la Hristos, pentru ca inimile noastre nestatornice să fie atrase spre El și să le țină pentru totdeauna cu tărie?

Pasajul acesta este centrul cărții lui Isaia. La reflectarea asupra înțelesului numelui lui Isaia vedem că partea cea mai launtrică a „mântuirii Domnului”, inima lui Dumnezeu, se revelează aici credinței respectuoase și dragostei primitoare a ei. Pe cine altcineva ne-am aștepta să întâlnim aici decât pe Acela a cărui locuință era din veșnicie la sânul Său și care L-a părăsit ca să arate păcătoșilor harul Său și îndurarea Sa (Ioan 1.18)?

Înainte de a intra vrem să câștigăm o privire de ansamblu a textului: să identificăm turnurile de veghere, să remarcăm întăriturile, să contemplăm palatele lui și să ne bucurăm de frumusețea și tăria stilului arhitectonic. În felul acesta vom fi conduși la temă: Domnul nostru Însuși!

Este ușor de constatat că împărțirea pe capitole a cărții este făcută de mâna omenească; structura ei are în mod clar de suferit din cauza aceasta, însemnătatea ei este voalată. Dar dacă ne gândim că împărțirea în versete în poezia ebraică este la fel de divin inspirată ca și textul însuși, la un studiu mai detaliat se constată că următoarele cincisprezece versete se pot subîmpărți în de cinci ori trei versete. „Trei” și „cinci” așa cum s-a remarcat deja, descriu în acest context legătura vitală între Dumnezeu (3) și om (5). Dar totodată te întrebi, la cine altcineva s-ar putea referi această unire, decât la „Cuvântul, care era la început Dumnezeu” (Ioan 1.1) și care totuși „a devenit carne și a locuit printre noi” (Ioan 1.14). Prin aceasta nu este vorba de nimeni altul, decât de Emanuel, ceea ce tradus înseamnă „Dumnezeu cu noi”, sub altă formă, Isus, care tradus înseamnă „Mântuitorul”. De aceea Numele acesta exprimă ambele: Om și Dumnezeu, care este mai presus de toate și preamărit să fie în veșnicie, căci Dumnezeu Însuși spune: „În afară de Mine nu este alt Mântuitor” (Isus).

Aceste cinci pasaje constituie un al doilea Pentateuh, care are asemănare frapantă cu primul Pentateuh din Biblie. De aceea primele trei versete constituie Geneza, facerea, acestei profeții, căci ca și prima carte a Bibliei noastre ea constituie începutul a tot ceea ce urmează după aceea.

La studiul acestui text remarcăm întăriturile de neînvinc, care se împotrivesc oricărei forme de necredință, turnurile de veghere, din care credința noastră este apărată, și încă un turn, care arată cu adevărat brut și fără podoabă. Însă tocmai aceste însușiri le găsim atrăgătoare,

deoarece numai ele sunt în armonie deplină cu tema noastră importantă. „Sunt numai două texte în care felul de exprimare este mai aspru, mai voalat și mai important, și anume în capitolul 53 și 57. În primul domină impresia tristeții, în ultimul impresia mâniei” (Delitzsch). Dacă așa stau lucrurile, nu trebuie să ne așteptăm aici la tonul de odinioară uniform și vesel, care se aseamănă cu o compoziție metrică cu puține schimbări. Tema rămâne aspră, așa cum este subiectul ei.

Capitolul 52.13-15

Isaia 52.13-15: Iată, Robul Meu va prospera [va lucra cu înțelepciune]; va fi înălțat și va fi ridicat și va fi foarte sus. După cum mulți erau uimiți de Tine (atât de desfigurată Îi era fața, mai mult decât a oricărui om, și înfățișarea Lui mai mult decât a fiilor oamenilor), tot așa El va uimi ¹ multe națiuni; înaintea Lui împărații își vor închide gura, pentru că vor vedea ceea ce nu li se istorisise și vor înțelege ceea ce nu auziseră.

„Iată” este de la sine înțeles o solicitare din partea lui Dumnezeu, Creatorul cerului și pământului, așa cum ni-L prezintă versetele introductive ale primei cărți a lui Moise – Geneza. El ne cere să acordăm cea mai mare atenție Unuia, Robului Său. Cine poate fi acest Rob? Unde Îl putem găsi, ca să-L acordăm atenție? Cuvântul „Rob” din versetul acesta (vezi și Isaia 42) se poate referi la trei noțiuni diferite: pe de o parte la tot poporul Israel, pe de altă parte la rămășița credincioasă și în afară de aceasta la Mesia. La cine exact se referă versetul acesta?

Cea mai mare parte a poporului iudeu suferind aflat în împrăștiere a aplicat totdeauna această profeție la ei înșiși și au afirmat că Israel ar fi robul menționat. În cele ce urmează verificăm această ipoteză: „Domnul a făcut să cadă asupra acestui popor nelegiuirea noastră a tuturor.” – „Acest popor a fost scos din asuprire și din judecată. Și generația lui, cine o va spune?” – „Și groapa acestui popor a fost rânduită cu cei răi; dar poporul acesta a fost cu cel bogat în moartea lui.” Trebuie să mai continuăm? O negare a acestei teorii nu se merită, ea se contrazice singură.²

„Rămășița” modestă nici măcar nu va avea această pretenție. Prin aceasta se impune adevărul simplu, că prin aceasta nu poate fi nimeni altcineva decât Isus din Nazaret, adevăratul Mesia al lui Israel, Salvatorul nostru. Concordanța tuturor detaliilor este așa de clară, așa de simplă, așa de minunată, că este inexplicabil cum cineva cu minte sănătoasă poate pune la îndoială înțelesul lor, că un gânditor logic își exclude mintea. Un astfel de om care gândește carnal se împotrivese la tot ce este dumnezeiesc și stă sub stăpânirea unui vrăjmaș puternic și viclean.

Primele cuvinte ne revelează exact aceea despre care Duhul a vorbit în capitolele anterioare, care conduc la acest punct culminant. El era Acela, ale cărui urechi au fost deschise; El era Acela care a cunoscut cărarea suferinței și rușinii, care era înaintea Lui, și era pregătit să meargă pe ea. El a învățat să respingă răul și să aleagă binele. Aici El este văzut ca Unul care face această alegere cu înțelepciune. El a mers pe drumul acesta, deoarece sulul cărții l-a arătat clar crucea și gloria care urma după aceea.

El a acționat foarte înțelept, ca să asigure succesul Său. Cuvintele „va prospera = va lucra cu

înțelepciune” înseamnă „a avea succes”, și realmente aici se pot vedea ambele noțiuni: cu un singur cuvânt se spune ambele: a acționa cu înțelepciune și a avea succes. Acționarea Lui înțeleaptă L-a dus până la suferințe nelimitate, și prin aceasta El a obținut țelul Său. Deci primul rând vorbește despre acest drum al suferinței „înțelept”, care s-a sfârșit la cruce.

Următoarele trei rânduri descriu rezultatul întreit al acționării Lui înțelepte: mai întâi El a fost înălțat din adâncul umilirii, unde L-a condus acest drum al suferinței: din mormânt. Apoi El a fost ridicat, atunci când picioarele Lui s-au ridicat de pe Muntele Măslinilor și un nor L-a acoperit, și în cele din urmă El a primit cel mai înalt loc în univers. Aceste puține cuvinte descriu tot drumul lui Mesia: El a părăsit tronul ca Fiu al lui Dumnezeu și apoi l-a reprimat ca Fiu al Omului. Toate acestea sunt prezentate în geneza acestui Pentateuh.

Versetul 14 vorbește iarăși despre adâncimea smeririi Sale: „După cum mulți erau uimiți de Tine ...”, urmat de o explicație intermediară: „atât de desfigurată Îi era fața, mai mult decât a oricărui om”. Aici trebuie să ne distanțăm cu adevărat de unii comentatori (și de Delitzsch), căci ei aplică această înfățișare desfigurată la exteriorul Domnului nostru: ca și cum în timpul vieții Lui înfățișarea Sa ar fi fost așa de schimonosită, că era de nerecunoscut. O astfel de interpretare trebuie respinsă cu cea mai mare oroare. Copiii mici, ale căror simțăminte erau curate, veneau cu plăcere la El, ședea pe genunchii Lui sau se rezemau de pieptul Lui. Ei erau atrași de El, și nu respinși, nici de fața Lui și nici de înfățișarea Lui. Cum ar fi putut El în momentul acesta să arate a fi inuman?

Fără îndoială însă aceste cuvinte arată spre adâncimea suferințelor Sale și a urmărilor lor asupra exteriorului Lui. Până la bătaia ceasului de ora doisprezece din acea zi fatală de aprilie a anului 32 din era noastră (conform cronologiei aproape sigure a lui Sir Robert Anderson), tâlharii de la dreapta și de la stânga Lui au suferit în aceeași măsură. Probabil suferința lui Isus era mai grea din cauza sensibilității mărite a corpului Său omenesc fără cusur. Însă timp de trei ceasuri, și numai trei ceasuri, El a suferit „mai mult decât fiii oamenilor”, așa că fața Lui a fost desfigurată peste măsură de mult. Fără îndoială Dumnezeu a tras voalul Său peste chinul acesta, ca să arate solemn că nimeni nu poate „vedea” sau înțelege toată adâncimea acestui martiraj. Însă tăcerea sfântă a evangheliilor este întregită prin descrierea inspirată divin a profetului Isaia. Despre această luptă de moarte incomparabil de grea ne relatează Dumnezeu Însuși, ce a văzut El în acest întuneric mare. Ce mare trebuie să fi fost durerea Lui proprie, căci Cel suferind pe cruce era Fiul Său preaiubit!

Trebuie să observăm că fața Lui a fost desfigurată, aceasta înseamnă, că ea nu a fost așa din naștere. Deci ceva a avut loc, că această față a fost desfigurată. Ea era așa de atrăgătoare pentru copilași și în mod deosebit pentru păcătoșii plini de căință. Nu ar fi corect să se limiteze prima parte a versetului 14 și să se creadă că numai oamenii orbi spiritual, demni de dispreț, s-ar fi uimit. Și îngerii, care ardeau să primească o privire în această taină sfântă, cu siguranță nu au lipsit de la acest eveniment îngrozitor. Cu siguranță au fost deplin copleșiți de lupta de moarte de bună voie, suplinitoare a Creatorului lor.

Versetul 15 reia afirmația primei părți a versetului 14: „După cum mulți erau uimiți de Tine” (din cauza smeririi fără asemănare a Aceluia care era așa de desăvârșit), „tot așa El va uimi multe națiuni”. Chiar împărații vor amuți fiind cuprinși de uimire, căci așa ceva depășește tot ce a fost până atunci.

Prima parte, sau Geneza, se termină prin prevestirea a ceva minunat pentru aceia care până atunci nu au văzut așa ceva sau au auzit: celelalte națiuni, care nu au primit nici o revelație și nici o profeție de la Dumnezeu, așa ca Israel. La începutul celei de-a doua părți a Pentateuhului (Exod) profetul se identifică cu poporul în mărturisirea smerită a păcatelor și plânge cu amar orbirea și necredința acestuia. De aceea acest text se aseamănă foarte mult atât cu Exodul Vechiului Testament cât și cu cel al Noului Testament (Faptele Apostolilor). În ambele cărți este vestită lui Israel salvarea și în ambele este descrisă și respingerea acesteia: „Pe acest Moise, pe care ei l-au respins, spunând: Cine te-a pus căpetenie și judecător?, pe acesta Dumnezeu l-a trimis căpetenie și salvator.” – „Voi, cu grumazul înțepenit și necircumciși în inimă și în urechi, voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt; și voi, ca și părinții voștri” (Faptele Apostolilor 7.35.51). Istoria se repetă. Dar acum profetul stă cu ochii plecați, ca și vameșii sau ca acest celălalt om important, Daniel. El se face una cu poporul Său, mărturisește păcatele lor și se plânge:

Capitolul 53.1-3

Isaia 53.1-3: Cine a crezut vestirea ³ noastră? Și cui i s-a descoperit brațul Domnului? Pentru că El a crescut înaintea Lui ca o odraslă fragedă și ca o rădăcină dintr-un pământ uscat. Nu avea nici frumusețe, nici strălucire, ca să ne atragă privirile, nici o înfățișare ca să-L dorim. El era disprețuit și părăsit de oameni, om al durerilor ⁴ și obișnuit cu suferința și ca unul de care îți ascunzi fața; era disprețuit și noi nu L-am prețuit.

Ca să înțelegem afirmația copleșitoare, trebuie să ne fie clar că primul pasaj este strâns legat cu finalul capitolului anterior. Acolo ne-iudeii și împărații lor au primit o veste de care ei s-au uimit; însă această profeție a fost în primul rând pentru noi – așa spune profetul lui Israel. Ea era destinată pentru noi, trimisă nouă: dar cine dintre noi a crezut-o? Brațul este partea corpului prin care se face o lucrare care necesită putere deosebită. Brațul face ceea ce îi dictează voința. Există o imagine mai potrivită pentru Acela care realmente era Brațul lui Dumnezeu? Și cine a făcut cu bucurie voia lui Dumnezeu, așa cum a făcut acest Braț? El a lucrat așa de puternic, că nimeni nu a putut fi găsit, nici măcar dacă s-ar fi căutat în cer, pe pământ sau în locurile de sub pământ (compară cu Apocalipsa 5.3).

Totuși, cui i-a fost descoperit acest braț? Cine a recunoscut în acest Om smerit brațul puternic al lui Dumnezeu? Israel a strigat mereu: „Trezește-te, trezește-te, tu braț al Domnului!” Dar când S-a arătat brațul, cine L-a recunoscut? Putea El, care cupă cum se pretindea era Fiul unui tâmplar, să fie brațul Domnului? Putea El, Cel care locuia liniștit și necunoscut în această casă modestă din Galileea disprețuită, să fie brațul Domnului? Niciodată nu putea veni ceva bun din Nazaret (Ioan 1.46); putea într-adevăr brațul Domnului să fie de acolo? Și când El a venit realmente de acolo, El a fost respins de toți, chiar și de aceia pe care noi i-am considerat onorabili, înțelepți, cu vază și conducători religioși ai poporului. Este posibil ca El, care a fost disprețuit de toți aceștia, să fi fost totuși brațul Domnului? Noi am așteptat pe un cu totul altul. Privirea noastră arogantă s-a îndreptat într-o altă direcție. Noi am sperat să fie unul cu „drapel împărătesc și cu tot ce aparține de aceasta, cu prestigiu, cu fastul și măreția unui războinic minunat” și care să conducă oștirile lui Israel așa cum a făcut căpetenia oștirii Domnului cu mult timp în urmă (Iosua 5.14) și care în marș triumfal ne va elibera de ocupația romană. Aceasta ar fi fost ceva măreț în ochii noștri! Plini de bucurie ne-am fi strâns în jurul unuia ca acesta! Dar cu aceste așteptări pompoase ce puteam noi găsi de onoare în acest Bărbat care

nu atrage atenția? El plângea cu cei ce plâng; El era un Om al multor dureri, care S-a bucurat numai puține momente cu cei care se bucură.

Încet cade voalul de pe ochii inimii noastre și ne amintim că Mielul de Paști niciodată nu a fost ales și pus deoparte înainte de ziua a zecea a lunii. În primele zece zile ale anului nostru [anul iudaic începe primăvara; remarca traducătorului] numai Domnul cunoaște Mielul de Paști, și numai ochii Lui Se odihnesc cu plăcere pe El. Nimeni altcineva nu știe! La fel este și cu Mesia al nostru; și El era ascuns și a fost denumit ca Miel al lui Dumnezeu după ce au trecut treizeci de ani. Așa a crescut El numai înaintea Lui.

Casa lui David se aseamăna demult cu un copac tăiat, și au trecut secole până când un urmaș al lui David a stat pe tronul lui. Dar iată, din rădăcina copacului tăiat crește o mlădiță bine dezvoltată, în timp ce toate celelalte sunt vestejite, uscate și moarte. Așa a crescut El, o floare omenească, așa cum mai înainte nici Dumnezeu și nici oamenii nu au văzut pe pământ. Și totuși, când El a apărut public și a început să lucreze, a făcut ce este bine, a luat parte la durerile oamenilor și le-a alinat, El a fost disprețuit de conducătorii noștri. Și cu regret El a fost desconsiderat și de noi, cei care acuzăm necredința noastră, nici noi nu L-am luat în seamă. Ne-am comportat ca oamenii care se îndepărtează de un lucru pentru care ei nu au nici un interes.

Istoria tristă a omenirii se repetă și în zilele noastre. Suntem scurt înainte de venirea din nou a Domnului Isus. Și iarăși cei onorabili, cei învățați și oamenii pur religioși se îndepărtează de Acela care singurul este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire”: adevăratul braț al Domnului.

Ca și atunci, când numai câțiva, care erau conștienți de propria lipsă de ajutorare, s-au legat de El, așa este și astăzi: istoria se repetă. Relativ puțini sunt mânați de povara păcatelor lor la picioarele Sale. Însă pentru aceștia El este mult mai de dorit decât toate comorile lumii. Regretăm însă puțină cunoaștere îndeaproape a Lui. Pot eu presupune, că inimile noastre uscate însetează după El și doresc să-L cunoască mai bine? Căci numai Lui, Cel care a devenit „brațul Domnului” pentru noi, Îi datorăm mântuirea noastră, trecutul, prezentul și viitorul.

Prin aceasta ajungem la partea a treia a profeției acesteia, a treia carte a Pentateuhului (Levitic), care ne conduce în Locul Preasfânt cu multele jertfe legate de acesta. Vedem aici jertfa unică care înlocuiește toate aceste imagini simbolice și prin care noi avem chiar intrare liberă în Locul Preasfânt. Următoarele trei versete dezvăluie taina acestor suferințe. Ar trebui să ascultăm foarte atenți, nu indiferenți, ci cu emoție, ce se spune despre această revelație. Căci cele descrise aici ne interesează personal în cea mai înaltă dimensiune.

Capitolul 53.4-6

Isaia 53.4-6: Cu siguranță, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; iar noi, noi L-am socotit pedepsit,⁵ lovit de Dumnezeu și chinuit. Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați. Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit, ne-am întors fiecare la calea lui; și Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.

Ce copleșitoare sunt aceste versete! Ele aruncă o lumină sfântă pe acele suferințe care timp de trei ore de întuneric pe Golgota au rămas ascunse de ochiul omenesc. Afirmările sunt așa de clare și precise, că nu ne putem imagina că ele au fost scrise cu 700 de ani înainte de împlinirea lor.

Primul cuvânt din versetul 4 este „Amin”, care se întâlnește și în Noul Testament și pe care Domnul nostru îl folosește de multe ori. [Rădăcina cuvântului înseamnă „așa să fie, cu adevărat, realmente, într-adevăr”; remarca traducătorului.] El exprimă cea mai înaltă treaptă de confirmare. Nimeni nu ar trebui să se îndoiască câtuși de puțin de cauza reală a acestor suferințe incomparabil de grele. Cu siguranță acest motiv nu a existat în viața Sa, care era plăcută Tatălui. Nu, numai prin ultimele trei ceasuri de pe cruce aflăm ceva despre ele.

Nici o biciuire, care brăzdează spatele Lui, nici un spin, care străpunge fruntea Lui, nici un cui, care pătrunde prin mâinile și picioarele Lui nu-l poate determina să geamă de durere. Era nevoie de chinuri mai mari, care să dezlănțuie strigătul „Eli, Eli, lama sabactani?” Care putea să fie motivul pentru chinuri mai mari?

Pe la miezul zilei amuțesc batjocurile oamenilor. Soarele, care de obicei strălucește, se întunecă. Nici o lumină nu cade pe această scenă sfântă, în timp ce păcatele mele erau pe El. (Dorești tu să te alături de mine cu capul plecat și ochii plecați?). Dumnezeu Îl părăsește din cauza aceasta și loviturile nuiiei Sale Îl ating; comparate cu acestea, loviturile de bici romane erau blânde. Sufletul Lui nevinovat s-a îngrozit numai de acestea, așa că chiar mai dinainte transpirația Lui a devenit ca stropii mari de sânge. Și totuși ceea ce se petrecea în grădină era numai o umbră a ceea ce Îl aștepta. Cât de insuportabilă trebuie să fi fost realitatea? Dacă am putea să evaluăm numai puțin aceasta, atunci inimile noastre nu ar fi așa de împărțite. Nu ne-am irosi așa de egoist viața, așa cum cu regret facem deseori. Vrem să ne facem una cu cuvintele acestui om cu vază din timpurile biblice: „Cu urechile noastre am auzit despre Tine, dar acum ochii noștri Te-au văzut. De aceea ne este scârbă de noi înșine și ne pocăim în țărână și cenușă.” Dacă priveliștea aceasta nu produce căință și pocăință la noi, ce ar putea atunci altceva să ne facă să ne pocăim?

Cu plăcere ne-am fi preocupat mai departe cu acest studiu aprofundat. Este însă de neevitat să analizăm o interpretare ciudată și falsă a acestor cuvinte. În Matei 8.16,17, prima evanghelie din Noul Testament, citim: „Și, când s-a făcut seară, au adus la El mulți demonizați. Și El a scos duhurile prin cuvânt și i-a vindecat pe toți care erau bolnavi; ca să se împlinescă ce s-a spus prin profetul Isaia, care zice: El Însuși a luat neputințele noastre și a purtat bolile noastre.” Din ultima frază unii deduc că Domnul Isus în viața Sa pe pământ a purtat bolile altora și de aceea ai Săi niciodată nu trebuie să se îmbolnăvească! Cu toate acestea El niciodată nu S-a îmbolnăvit sau a fost slab. În felul acesta cu siguranță El nu a purtat bolile. Atunci când El a vindecat un om cu mâna uscată, aceasta nu a avut nici un efect asupra Lui. Corpul Lui nu a fost supus slăbiciunilor, care sunt partea noastră. Cusururile noastre sunt urmări ale păcatului care a venit în lume. Într-adevăr El S-a supus de bună voie slăbiciunilor nepăcătoase cum este foamea, setea și oboseala, dar El nu avea nimic comun cu urmările venirii păcatului în lume. El a fost ispitit în toate (pus la probă) la fel ca noi, cu excepția păcatului (Evrei 4.15).

De ce scrie evanghelistul Matei că El „a luat neputințele noastre și a purtat bolile noastre”?

Era imposibil să fie numai din compasiune cu oamenii suferinzi. Domnul Isus a întâlnit pretutindeni urmările amare ale păcatului cum ar fi demonizarea, boala, durerea, malformații, lacrimi, și totdeauna a vindecat. Dar cu toate că El avea pe pământ putere și autoritate să înlătore efectele păcatului sau pedeapsa pentru el (Marcu 2.10), El Însuși a preluat responsabilitatea pentru cauze. Numai El putea face aceasta, deoarece El va purta „pe trupul Său pe lemn” păcatul [1 Petru 2.24], care a provocat astfel de suferințe. Niciodată El nu putea, atunci când a venit timpul, să îndeapărteze vreo durere fără să poarte și păcatul care a provocat această durere. Așa cum cel mai mic suspin sau chiar o singură lacrimă dovedește existența păcatului, la fel este și alinarea suspinului și plânsului o dovadă pentru ispășirea păcatului. Nimic altceva din universul întreg nu ar fi putut realiza aceasta, decât numai aceste suferințe pe cruce în timpul celor ultime trei ceasuri. Matei ne relatează că El a purtat suferințele noastre, pentru ca să se îplinească profeția lui Isaia. Ceea ce s-a petrecut atunci era numai o imagine (așa cum botezul Lui era o imagine despre împlinirea dreptății), însă pentru împlinirea definitivă noi trebuie să privim numai la cruce.

Deci dacă s-a îndeapărtat cauza păcatului, de ce nu au fost înlăturate urmările, cel puțin pentru aceia care prin căință și credință au primit împăcarea? De ce credincioșii mai sunt confrunțați cu boală și moarte? Deoarece toată acțiunea lui Dumnezeu cu oamenii depinde de locul pe care Fiul Său preaiubit îl ocupă. El este încă respins și încă nu primește onoarea care I se cuvine. Lucrarea Sa de împăcare este într-adevăr desăvârșită și încheiată pe deplin cu privire la cerințele lui Dumnezeu – „El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă” –, aplicarea efectivă la viața noastră este însă în viitor. Păcatul încă mai este legat de corpul nostru. Căci altfel de ce am fi îndemnați, prin Duhul să omorâm faptele trupului (Romani 8.13)? Noi așteptăm să fim așezați în poziția de copii ai lui Dumnezeu (aceasta înseamnă, să aparținem lui Dumnezeu și să fim recunoscuți public ca și copii ai Săi), atunci când și trupurile noastre vor fi răscumpărate (Romani 8.23). Până acum Domnul Isus este încă respins, și Duhul lui Dumnezeu este încă aici pe pământ. De aceea binecuvântarea lui Dumnezeu nu constă în vindecarea bolilor – corpul nostru stă încă sub puterea morții (Romani 8.10) –, ci „în orice binecuvântare spirituală în locurile cerești” (Efeseni 1.3), corespunzător locului pe care Hristos și Duhul Sfânt îl ocupă acum.

El era fără păcat și fără cusur; El nu a purtat păcatele noastre în timpul vieții Sale pe pământ și de asemenea El nu le-a dus până la cruce – toată viața Lui S-a delectat de buna plăcere a Tatălui Său –, ci ca Miel fără pată El S-a jertfit pe Sine Însuși și a purtat păcatele noastre numai când a atârnat pe cruce.

În versetul 5 lumina lui Dumnezeu cade peste aceste suferințe și în mod impresionant arată clar: noi eram contravenienții și El a fost pedepsit; noi am păcătuit și El a fost lovit pentru aceasta. Noi eram vinovați, El a suferit moartea, plata păcatului! Cuvintele noastre trebuie acum să amuțească, căci tăcerea poate exprima mai mult decât cuvintele. Înapoia loviturilor, a rănilor, a morții bănuim ceva din dragostea Lui pentru noi.

Ce se prezintă acum ochilor noștri, privesc cu uimire adâncă cele mai inteligente dintre creaturi. Cu câtă plăcere ar pătrunde ele mai adânc în aceste adâncimi de nepătruns! Acest Dumnezeu, de care noi toți ne-am îndeapărtat în diferite direcții, să fi hotărât El ca toate nedreptățile noastre ca un torent puternic de ape reziduale urât mirositoare să se reverse ca un șuvoi într-un anumit loc – pe El, Cel care era cel mai prețios pentru El? Cum este posibil să

rămâi departe de un astfel de Dumnezeu? Pe noi ne așteaptă nu numai pâine, ci și o îmbrățișare; nu rangul unui rob, ci sânul Tatălui; nu haina unui salariat, ci cel mai bun costum. Dacă acestea ar fi suficient cunoscute, care fiu pierdut nu s-ar grăbi să vină acasă? Eu doresc să iau de mână pe cititorii mei și împreună cu ei să strigăm la acest Dumnezeu: „O, Tatăl meu, ajută-mă să rămân la Tine pentru restul vieții mele în lumea aceasta, căci Tu m-ai răscumpărat cu un preț mare. O, Dumnezeu, Tatăl meu, fă ca dragostea care nu a cruțat pe singurul ei Fiu pentru mine nedemnul, să lege pentru totdeauna de Tine inima mea nestatornică. Eu m-am îndepărtat de Tine, nu numai atunci pe când nu eram născut din nou, ci chiar și după ce am cunoscut dragostea Ta. Mă rușinez și Te rog fierbinte, ajută-mă să nu mai plec de la Tine. Doamne Isuse, chiar dacă sunt nedescris de slab, eu rămân totuși oaia Ta, care are nevoie de Tine. Tu ești Păstorul meu, care chiar Și-a dat viața pentru mine. Te rog fierbinte, ține-mă aproape de Tine până în ziua în care voi fi pentru totdeauna la Tine!”

În Locul Preasfânt am văzut suferințele Domnului Isus cu ochii lui Dumnezeu. Dacă revenim la primul Pentateuh al Bibliei, căci după cartea despre Locul Preasfânt, Levitic, urmează cartea Numeri, cartea „în pustiu”, așa cum este numită ea în Biblia ebraică. În cartea a 4-a este descrisă călătoria prin pustiu a lui Israel, inclusiv încercările cărora a fost supus poporul, și eșecul lui permanent. Și în Isaia ajungem tocmai la acest aspect al suferințelor Mântuitorului: cum El a suferit sub atacurile venite din partea oamenilor și totuși a rămas statornic; El niciodată nu a eșuat.

Capitolul 53.7-9

Isaia 53.7-9: El a fost asuprit și El a fost chinuit, dar nu Și-a deschis gura. Ca un Miel dus la înjunghiere și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, așa nu Și-a deschis gura. El a fost scos din asuprire și din judecată; ⁶ și generația Lui, cine o va spune? ⁷ Pentru că El a fost șters de pe pământul celor vii. Pentru fărădelegea poporului meu a fost lovit. Și groapa Lui a fost rânduită cu cei răi, dar El a fost cu cel bogat în moartea Lui, pentru că nu a făcut nici o nedreptate și nu a fost vicleșug în gura Lui.

Aici este vorba de o privire retrospectivă la aceste suferințe, care acum aparțin trecutului. Aceia care reflectă rușinați și zdrobiți la acest pasaj sunt copleșiți de dăruirea smerită a Celui care suferă. Consimțământul Lui smerit la aceste suferințe nemeritate impresionează pe de o parte și pe de altă parte împing la adorare; această stare de lucruri exprimă un element de bază al planului de mântuire. Dacă Cel care suferă ar fi scos chiar și numai un singur suspin ca protest, caracterul liber consimțit al morții Sale ca jertfă ar fi fost anihilat și urmările ar fi fost de neimaginat. Atunci judecătorii nedrepti ar fi avut probabil un motiv să pedepsească pe cel nevinovat ca pe un vinovat. Ne amintim că Pilat a amuțit, căci în funcția lui el a avut deseori a face cu oameni care au protestat cu voce tare și afirmau solemn că sunt nevinovați. Însă pe Omul acesta dimpotrivă Îl amenința o moarte îngrozitoare și cu toate acestea El sta înaintea lui tăcut și liniștit; un Om a cărui simplă prezență rostea volume de cărți, cu toate că nici măcar un singur cuvânt nu Îi ieșea de pe buze. Niciodată tăcerea nu a vorbit așa de elocvent! Niciodată o gură închisă nu a vestit adevăruri așa de profunde! Dacă ar fi protestat o singură dată, dacă S-ar fi plâns sau probabil ar fi arătat bucurie cu privire la cruce, unde El trebuia să poarte păcatele, aceasta ar fi ruinat total desăvârșirea Persoanei Sale și a lucrării de răscumpărare făcută de El. Nici o minte omenească nu ar fi putut să-și imagineze un astfel de echilibru și nici o mână omenească nu ar fi putut descrie așa ceva. Repet: niciodată tăcerea

nu a fost așa de elocventă!

Evident Dumnezeu a creat pe fiecare creatură a Sa de pe pământ ca să facă cunoscut adevăruri divine nevăzute; ce este maiestos, frumos, blând printre animale simbolizează puterea de atracție morală a Fiului Său. Leul exprimă demnitatea Fiului, boul exprimă slujirea răbdătoare; va rămâne mielul mut? Dacă este așa, nu va dovedi tocmai tăcerea lui Isus în fața morții dragostea Lui, care L-a făcut capabil „să rabde crucea și să disprețuiască rușinea” [Evrei 12.2], pentru ca prin aceasta Dumnezeu să aibă puterea să salveze, și El Însuși să aibă bucuria să salveze oameni păcătoși și să împărtășească cu ei bucuria pe care El o savurează la dreapta lui Dumnezeu, pe care El fără suferințe ar fi putut s-o aibă veșnic singur?

În curtea interioară L-au dezbrăcat și spre batjocură L-au îmbrăcat cu o manta împărătească. Însă nu s-a auzit nici un cuvânt de ocară ca răspuns la râsetele de batjocură ale soldaților romani brutali. După aceea a urmat Golgota; acolo a domnit aceeași liniște supusă, pe care profetul a vestit-o cu șapte sute de ani mai înainte și la care noi astăzi, mii de ani după aceea, medităm. Și tema aceasta ne va preocupa toată veșnicia!

Versetul 8 ne duce un pas mai departe pe acest drum Via Dolorosa: profetul vede cum Cel suferind după parodia procesului și dezlegat de cătușă până este dus în moarte. Genealogia lui Adam o găsim în cartea Geneza 5, dar cine va scrie pe a Lui? Unde sunt urmașii, care continuă linia Lui și prin aceasta mențin pretenția la tronul lui David, a strămoșului Său „după carne”? Linia Lui se va șterge cu El; făgăduința, care era valabilă pentru El, dispare odată cu moartea Lui; speranța poporului pare să se fi șters. Foarte întristați sunt și ucenicii în aceste trei zile întunecate, căci ei „au sperat, că El este Acela care va răscumpăra pe Israel” (Luca 24.21). Însă speranța lor zace acum moartă îngropată în mormântul lui Iosif. Cine poate cunoaște însemnătatea acestor suferințe și a acestei vieți așa de scurte? Cine înțelege, că El a fost pedepsit nu pentru păcatele Lui, ci pentru păcatele poporului lui Dumnezeu? Și că judecata a fost făcută nu de oameni, ci de Dumnezeu? Cine a înțeles atunci adâncimea acestor suferințe? Dar acum încetează durerea: rușinea a trecut pentru totdeauna. Din momentul în care moartea Lui a fost atestată prin sulita soldatului roman, Dumnezeu nu mai permite nici o urmă de umilire, ci „începând de acum dragostea așează la picioarele Lui numai ceea ce vine din plinătatea Lui”!

Oamenii, cărora le-a reușit să-L omoare, au avut intenția să-l îngroape împreună cu făcătorii de rele, în rândul cărora El a fost socotit. Cu toate că Dumnezeu a permis această moarte rușinoasă, deoarece însemna împlinirea planului Său stabilit exact și a providenței Sale, El oprește acum răutatea omenească: până aici, și nu mai departe! Numai o mână venerabilă, plină de dragoste are voie să atingă corpul sfânt, și numai un mormânt, care nu a fost murdărit printr-un cadavru, are voie să primească pe acest „Ceva sfânt”. Așa cum am amintit, Unul născut dintr-o fecioară poate fi pus numai într-un mormânt neatins. De aceea mormântul acestui bărbat bogat va avea onoarea să găzduiască corpul Domnului gloriei. Oriunde se va vesti Evanghelia va fi amintit și numele acestui bogat. La pășirea pe un astfel de teren sfânt nu pot crede că numele lui poate fi numit fără să fie explicat înțelesul său profund: „Iosif din Arimateea”.

„Iosif” (cu înțelesul plin de speranță, bucuros, „El va adăuga”) era numele, pe care Rahela l-a dat primului ei născut, căci – așa întrebă mama fericită – va fi darul acesta prețios ultima

dovadă a harului lui Dumnezeu? Nu, căci „Domnul să-mi mai dăruiască un fiu [aceasta înseamnă, Iosif], și Dumnezeu a făcut așa. Probabil întrebăm: sunt crucea aceasta, mormântul acesta, finalul? Nu mai poate fi adăugat nimic? Nu este nici un Beniamin, nici „un fiu al dreptei mele”? Numele „Iosif” poate da un răspuns la această întrebare, căci în profeții el se referă totdeauna la istoria unei salvări, de exemplu în Psalmul 81.5. Sunetul bucuros al trâmbiței este „așezat ca o mărturie în Iosif” și vestește urechii deschise, că, așa cum Israel a fost eliberat din Egipt, la acesta se va adăuga; Israel se va trezi din țărâna pământului (Daniel 12.2). La fel Dumnezeu „va adăuga” la acea înmormântare lucrarea nespus de puternică; un „Iosif” va trebui, însă fără să-și dea seama, să vestească aceasta prin numele său. Dar care este lucrarea nespus de puternică? Numele locului de naștere al lui Iosif dă explicația: „Arimateea” înseamnă „a fi înălțat”⁸ ca în Isaia 52.13, și aceasta este ceea ce va fi „adăugat”. Cu toate că mormântul nu a fost folosit, el nu-L poate reține: El va fi „înălțat” din acesta. Acest cel mai prețios adevăr dintre toate va vorbi la fel ca numele și locul de naștere al acestui ucenic retras, dar adevărat și membru al sinedriului demn de onoare, al acestui Iosif bogat din Arimateea, și el va fi auzit de multe urechi ascultătoare.

Sfințenia Mântuitorului nostru era desăvârșită: El era fără prefăcătorie și fără violență. Dar îngroparea Lui într-un mormânt neatins nu era suficientă să-L ofere recunoștința care I se cuvine – ar fi fost cu adevărat fără folos. Monumentele, pe care sunt scrise presupusele virtuți ale celor care putrezesc sub ele, dovedesc contrariul și pot fi bune pentru urmașii lui Adam. Dar sfințenia Domnului Isus putea fi dovedită numai prin învierea Sa. Când El în umblarea Sa pe pământ „a adus cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi”, El „a fost ascultat datorită evlaviei {sau: temerii sfinte} Lui” [Evrei 5.7]. „Teama” de a fi făcut ca unul din noi L-a îngrozit. Însă ascultarea Lui a dovedit desăvârșirea Sa și sfințenia Sa. Învierea Lui a dovedit că El a fost înălțat datorită temerii Lui de Dumnezeu (Evrei 5). În două nume aparent lipsite de importanță găsim, ca un toporaș mirositor ascuns sub frunze, unul din aceste versete prin care Duhul confirmă învierea: El a fost înviat a treia zi „după Scripturi”. „Iosif din Arimateea” ne învață că învierea urma să vină după cruce („adăugată”). În locul acesta te simți bine, mai ales după furtuna care a plecat Capul preaslăvit, o furtună care acum s-a liniștit pentru totdeauna. Încă se mai vede norul întunecat, însă el se retrage treptat, ca niciodată să nu mai vină asupra Lui. Însă noi stăm în strălucirea soarelui, salvați pentru veșnicie. Noi avem voie și până la revenirea Lui vom privi în urmă din când în când: la frângerea pâinii și când bem din pahar ne amintim de crucea Sa și de lovitura sulitei, de sentința de condamnare și de moartea pe care El a suferit-o pentru noi.

Tăcuți mai zăbovim un moment aici, căci cu siguranță mormântul nu era într-o grădină fără intenție divină. În duh vizităm prima grădină Eden, pe care Dumnezeu Însuși a plantat-o. În mod logic acolo domnește o atmosferă apăsătoare, căci aici a fost rostită sentința de moarte asupra înaintașilor noștri, care au păcătuit. Urmare acestui fapt natura lor păcătoasă a stricat pe toți urmașii lor (Romani 5.12). În grădina lui Iosif dimpotrivă în primele zile ale lunii aprilie a anului 32 după Hristos (după cronologia prudentă a lui Sir Robert Anderson) se trezesc păsările și cântă, așa cum femeile s-au dus dis-de-dimineată acolo (Marcu 16.1). Florile și pomii fructiferi înmuguresc, un semn că natura se trezește la viață din somnul iernii. Totul vestește vestea îmbucurătoare că atmosfera sumbră a grădinii Eden a fost alungată. Moartea a fost nimicită,⁹ dar viața și neputrezirea au fost aduse la lumină (2 Timotei 1.10). Aruncă o privire în mormânt! El este gol, în afară de veșmintele de in. Ele au rămas acolo din două motive: pe de o parte, ca să facă cunoscut puterea supranaturală prin care mormântul a

devenit gol. Nici un „jefuitor al morților” nu ar fi desfăcut giulgiul și l-ar fi împăturit așa grijuliu, că se putea recunoaște exact unde a fost așezat mortul. Pe de altă parte, veșmintele rămase trebuiau să arate clar că El niciodată nu va mai avea nevoie de ele (în contrast cu Lazăr, care le-a luat cu sine din mormânt).

Așa cum un frate în Domnul (C. H. Burchell, din Birmingham, Anglia) a remarcat, în ultima grădină din Biblie, în Apocalipsa 22, nu apare pomul cunoașterii binelui și răului, ci numai pomul vieții, care era în Eden. Dar acesta nu mai este păzit de heruvim cu sabia lui învăpăiată. Intrarea este liberă pentru toți care nu se laudă cu dreptatea proprie, ci dimpotrivă simbolic și-au spălat hainele în sângele Mielului, care a stins pentru totdeauna focul.

Ultima frază („pentru că nu a făcut nici o nedreptate și nu a fost vicleșug în gura Lui”) se aseamănă cu o manta de protecție suplimentară pentru Sfântul Domnului, însă ea este mai necesară pentru înmormântare decât pentru moarte. Oamenii răi au vrut să-L îngroape împreună cu răufăcătorii – aceasta era permis – și prin aceasta să-L facă una cu ei. Dar nu ei erau cei care hotărâsc îngroparea Mortului sfânt. Mormântul lui trebuia să adeverească, că în El nu era nici o urmă a celor două elemente; brutalitate și stricăciune. Ce contează că aceia care leapădă pe Hristos arată cu degetul spre urmașii Lui inconsecvenți? Prin aceasta ei încearcă zadarnic să justifice propria lor hotărâre, care conduce la condamnare veșnică, tocmai prin acest caracter contradictoriu. Ei nu vor găsi în El nici un abur de rău. O voință mai înaltă, care stă mult deasupra marilor preoți și stăpânitori, deasupra cărturarilor și fariseilor, veghează ca mormântul Lui să mărturisească despre desăvârșirea Lui și că strigătul dureros „Eli, Eli, lama sabactani?” nu a răsunit pentru El Însuși. Iubite cititor, tu și eu, noi știm care este adevăratul motiv.

Ajungem la ultima parte, la partea deuteronomică a acestui Pentateuh, și ca și a cincea carte a lui Moise (Deuteronom) ea este un rezumat al acțiunii lui Dumnezeu cu Israel. Așa cum ei după călătoria lor prin pustiu stau la granița țării făgăduite, și privesc partea cealaltă a râului care îi desparte, tot așa aici este privit încă o dată drumul Robului. Călătoria Lui prin sălbăcie s-a încheiat. Îl vedem aici privind înainte la viața lungă, care este înaintea Lui, o viață fără sfârșit și veșnică. Dar nu aceasta o dorea cel mai mult inima Lui iubitoare. El voia spre satisfacția Lui să împartă cu alții veșnicia, așa cum vom vedea în cele ce urmează.

Capitolul 53.10-12

Isaia 53.10-12: Totuși Domnului l-a plăcut să-L zdrobească;¹⁰ L-a supus suferinței. Dar, după ce Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină, El va vedea o sămânță, Îi va lungi zilele și plăcerea Domnului va prospera în mâna Lui. Va vedea rod din munca sufletului Său și va fi satisfăcut. Prin cunoștința ¹¹ Lui, Robul Meu cel drept va îndreptăți pe cei mulți și va purta nelegiuirile lor. De aceea Îi voi da partea Lui între cei mari și va împărți prada cu cei puternici, pentru că Și-a dat sufletul la moarte și a fost numărat cu cei fărădelege; și a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru cei fărădelege.

Din toate cuvintele care au fost scrise sau rostite vreodată niciunul nu este cu un înțeles mai profund; niciunul nu are o simbolistică așa de felurită, și niciunul nu conține un adevăr care inspiră reverență ca acesta: „Domnului l-a plăcut să-L zdrobească”. Tremurând de frică ne apropiem acum de acest cuvânt sfânt și reflectăm la fiecare noțiune. Cine a fost lovit în felul

acesta? Nimeni altul decât Acela a cărui bucurie era să facă voia Aceluia căruia l-a plăcut să-L zdrobească.

Dacă El a fost așa de smerit și de ascultător, de ce atunci Domnul L-a lovit? Da, mai mult chiar: Lui l-a plăcut chiar să-L zdrobească. Era El supărat de vre-o greșeală foarte gravă a acestui Rob preaiubit? Nu, Acesta Însuși a dovedit că El întotdeauna a făcut ce este plăcut lui Dumnezeu (Ioan 8.29). Nimeni nu putea să-L dovedească de vreo slăbiciune, și cu atât mai puțin de vreun păcat. Cu adevărat, nu. Cerul aproape că amenință să plesnească, așa de fericit este Domnul cu privire la acest Fiu al Omului fără păcat și fără pată. Acele cuvinte de la botezul Lui și cele de pe muntele transfigurării dovedesc buna plăcere a lui Dumnezeu, care era netulburată. Și cu toate acestea aici se spune: „Domnului l-a plăcut să-L zdrobească!” De ce acest braț atotputernic a lovit așa de dur și a provocat durere și necaz Preaiubitului? Ce L-ar fi putut determina pe Domnul să-Și provoace aceste suferințe, așa cum îl doare pe un tată când el provoacă suferințe fiului preaiubit?

Dragostea Lui pentru păcătoși era așa de mare, că El nu a cruțat pe propriul Său Fiu preaiubit. Putem noi înțelege o astfel de dragoste? Nevoile, care ne fac parte de viață sau de moarte, am putea să le întâmpinăm cu bucurie, dacă am fi înțeleși această dragoste.

Cum poate fi înțeleș acest „a face plăcere”? Pentru Fiul era o bucurie să facă voia Tatălui, și cu toate acestea aceasta L-a dus la chinuri mari. Când sufletul Lui a avut parte numai de o umbră a acestor suferințe, El S-a rugat cu strigăte tari și cu lacrimi, ca, dacă este posibil, acest pahar să treacă de la El. De aceea, și numai de aceea, Domnului l-a plăcut să-L zdrobească. Dragostea Lui s-a îngrozit dinaintea loviturii, așa cum Fiul preaiubit S-a îngrozit de suferință. Însă dragostea Lui pentru noi păcătoșii sărmani L-a determinat pe Tatăl să exercite pedeapsa, și L-a determinat pe Fiul să o îndure.

Să observăm că era sufletul Său care a devenit o jertfă pentru păcate. Sufletul este prezentat fizic prin sânge. Sufletul este veriga de legătură între ceresc și pământesc. Cineva a spus: „Sufletul pare să aibă aceeași relație cu duhul cum are femeia cu bărbatul: unul este preponderent emoțional și celălalt este mai ales activ spiritual; ambii se completează reciproc. Așa cum păcatul a început prin înșelarea Evei, la fel sufletul a căzut pradă păcatului.”

Care era rezultatul? „El va vedea o sămânță.” Grăuntele de grâu a murit și acum prin învierea Lui aduce mult rod. El a suferit ca o creatură care naște. Aceste suferințe grele ispășitoare sunt ca durerile nașterii, prin care răsare sămânța. Nimeni nu putea descrie generația Lui, căci El nu avea o sămânță naturală, dar spirituală avea în număr mare. Psalmistul se alătură de profet și exclamă: „O sămânță Îi va sluji” (Psalmul 22.30).

„El Îi va lungi zilele.” – „A cerut de la Tine viața: Tu l-ai dat – viață lungă pentru totdeauna și pentru eternitate” (Psalmul 21.4). Deoarece El a primit viața de la El, și sămânța Lui este acolo unde nu există moarte; niciunul din aceia care au primit această viață veșnică nu vor vedea vreodată moartea (Ioan 8.51).

„Plăcerea Domnului va prospera în mâna Lui.” Aceste cuvinte cad ca o rază de soare pe un nor de furtună și aruncă un arc plin de speranță. De la evenimentul trist de pe Golgota, unde Domnului l-a plăcut să-L zdrobească, vedem această plăcere încadrată de o îmbrățișare din

care nimic din toată creația nu ne poate smulge pe noi păcătoșii sărmani, vinovați și rătăciți. Ce bucurie trebuie să producă aceasta lui Dumnezeu! Nu era nici o alternativă să ajungă la această bucurie, decât prin zdrobirea Fiului Său. Numai de aceea nu L-a cruțat. Și această bucurie va dura, până când El va face toate lucrurile noi.

Și ce este cu Cel care a suferit? „El va vedea sămânța Sa”, și prin aceasta „va fi satisfăcut” [sau: Se va sătura]. Ce adâncă este totuși dragostea despre care vorbesc aceste puține cuvinte! El ar fi putut în orice moment al vieții Sale pe pământ să se reîntoarcă la sânul de unde a venit; însă atunci ar fi fost nesatisfăcut. Ar fi fost scutit de rușinea și groaza crucii, dar nu ar fi fost fericit. După învierea Sa ar fi putut să se reîntoarcă singur înapoi la dreapta lui Dumnezeu, acolo unde sunt bucurii veșnice; dar chiar și acolo, la aceste bucurii, l-ar fi lipsit ceva. Priviți la miriadele de oameni: toți au făcut cunoștință cu păcatul și urmările Lui: dureri și suferințe. Toți au meritat mânia lui Dumnezeu. Însă acum pe fiecare din ei îi așteaptă o veșnicie unde domnește bucuria. Pe toți acești oameni El i-a avut înaintea ochilor Săi, și de aceea sufletul Său este satisfăcut. Toate acestea le datorăm Lui. Ce privilegiu să cunoști dragostea care depășește orice înțelegere!

Prin cuvintele „prin cunoștința Lui” nu este vorba de înțelepciunea pe care copiii Săi o pot primi de la El. Aici Duhul lui Dumnezeu ne îndreaptă inimile numai spre Domnul Isus. Cuvântul, care Îi atribuie înțelepciune, leagă ultima serie a grupelor de câte trei versete cu prima. Acolo se spune că Robul „va lucra cu înțelepciune”. Prin această înțelepciune sau pricepere, pe care El și-o însușește „în fiecare dimineață”, El cunoaște drumul pe care îl are de mers. Acesta a atins punctul culminant prin aceea că El a împăcat pe mulți cu Dumnezeu, prin aceea că le-a purtat păcatele.

Simpla citire a versetului 12 dă naștere cel puțin la întrebări. Nu pare să fie normal că aceia care nici nu au suferit și nici nu ar fi putut să împărtășească durerea, să trebuiască să aibă parte de răsplata Aceluia care a avut parte de dureri incomparabil de grele și de umiliri. Duhul Se împotrivesc puternic oricărei creaturi care ar putea să ocupe un astfel de loc. Dacă cuvintele ebraice permit pe drept contestarea acestei rivalități evident așa de nedrepte, totuși dorim cu plăcere să fim de acord cu această traducere, în timp ce ne împotrivim celei mai mici abateri de la adevărul Scripturii. Scriptura nu trebuie apărută. Găsim exact aceeași structură în Iov 39.17: „Dumnezeu a lipsit-o de înțelepciune.” Aici o comparație a celor două versete:

Iov 39.17: „Dumnezeu a lipsit-o de înțelepciune.”

Isaia 53.12: „De aceea Îi voi da partea Lui între cei mari ...”

La prima vedere aici nu se recunoaște nici o neclaritate, dar așa cum Dumnezeu a dat struțului să nu aibă nici o „înțelepciune”, așa El a dat Robului Său pe acești „mulți”. Struțul nu împarte cu pricepere – aceasta nu ar avea nici un sens –, dar la fel Domnul Isus nu împarte cu cei mulți. Nu sunt cei mulți care împart cu acest Rob unic în felul Lui, ci ei sunt obiectele pe care El le primește. Prin aceasta este vorba de cei care nu sunt iudei.¹²

Înțelesul acestei a doua frază: „va împărți prada cu cei puternici”,¹³ nu este sigur. Desigur nu putem fi de acord cu aceia care ca și Luther traduc: „El trebuie să aibă pe cei puternici ca pradă”, căci prepoziția se schimbă. Pentru aceasta trebuie să ținem seama de un pasaj

asemănător dintr-un alt verset. Proverbe 16.19 este asemănător în structura lui: „... decât să împarți prada cu [eth] cei mândri.” De aceea m-am simțit obligat să traduc ca mai sus.

Dar cine sunt cei „puternici”? trebuie să fie „poporul Său binevoitor”, ai căror aparținători asemenea înaintașilor lor, macabeii, „au fost întăriți în slăbiciune” [textual: „din slăbiciune au scos putere”] (Evrei 11.34) și au făcut fapte mari, „s-au dovedit tari și au acționat”. El Se identifică cu ei, așa cum a făcut odată, și Se așează în fruntea poporului, cu care El vrea să împartă prada dușmanilor Lui și ai lor: „Pentru că Mi l-am încordat pe Iuda ca arc și cu Efraim am umplut arcul; și voi trezi pe fiii tăi, Sioane, împotriva fiilor tăi, Grecia, și te voi face ca sabia unui viteaz” (Zaharia 9.13). Și pentru aceasta Dumnezeu ne-a dat un exemplu în David, care a incorporat așa de deplin pe Mesia, că a împărțit prada cu Israel (1 Samuel 30.26-31). Dacă nu mă înșel, prima expresie se referă la vrăjmașii ne-iudei, și a doua la Israelul plin de căință, rămășița credincioasă. Primii vor deveni prada Lui, pe care El o împarte cu ultimii.

Iarși textul ne determină să ne întrebăm singuri: „Pentru ce această înălțare?”, și iarși dăm patru răspunsuri:

- El Și-a vărsat sufletul în moarte.
- El a fost pus în rândul celor fărădelege.
- El a purtat păcatele multora.
- El S-a rugat pentru păcătoși.

Cât de mult se aseamănă aceasta cu a cincea cartea a lui Moise: este o privire retrospectivă detaliată la tot ce s-a spus mai înainte. Cât de profund iubește totuși Dumnezeu omenirea sărmană! El înalță pe Fiul Său, deoarece El prin moartea Acestuia poate revărsa binecuvântările Sale peste omenirea pierdută. Orice revelare a dragostei lui Hristos pentru oameni exprimă și dragostea inimii Tatălui. „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau” (Ioan 10.17). Nu devenim noi impresionați prin aceasta? A fost vreodată un moment în care Tatăl să nu se fi îndreptat spre Fiul Său cu dragoste gingașă, nelimitată? Și totuși acest Fiu spune, că nu este dragoste mai mare decât să-Și dea viața pentru oi, pentru ca prin înviere s-o ia din nou. Prin aceasta El putea dăruii poporului Său sărman o viață eliberată de orice condamnare. De aceea Îl iubește Tatăl.

Repet: Dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, este nespus de mare, față de copiii oamenilor – da, față de noi! Da, față de mine! Acesta este imboldul divin pentru adevărata sfințenie. Să nu Îl dezonorăm prin presupunerea că „a mijlocit pentru cei fărădelege” ar putea îmblânzi pe un Dumnezeu sever. Intervenția lui Blast (Fap. 12.18-23) la Irod cel „foarte mâniat” nu oferă un exemplu de mijlocire plăcută lui Dumnezeu. Împărăteasa Estera dimpotrivă a obținut favoarea împăratului prin frumusețea ei naturală și pentru că ea era îmbrăcată cu hainele luxoase împărătești. Când el i-a întins sceptrul de aur, fiecare aparținător al poporului ei era la fel de sigur precum era ea (Estera 5). Dar ce este umbra comparată cu realitatea? Cine își poate imagina bucuria lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său, atunci când El S-a reîntors la El, după ce Și-a vărsat sufletul în moarte, a fost numărat în rândul celor fărădelege și a purtat păcatele multora? Trebuie acest Fiu preaiubit să mai stea pe genunchi cu rugăciuni de implorare, ca să determine un Dumnezeu nemulțumit să-Și schimbe atitudinea? Departe, foarte departe de așa ceva! Cicatricele Sale au realizat răscumpărarea și ele vorbesc în favoarea celor mai săraci ai poporului Său, pe care El îi dorește. Prin aceasta dragostea Lui poate curge neîngrădită. Dacă

ar mai fi vreun obstacol, atunci acesta este în inima rece a omului necredincios.

Îl vedem înălțându-Se la cer de pe Muntele Măslinilor, cu mâini binecuvântătoare ridicate, rugându-Se încă pentru aceia ale căror păcate El le-a purtat, și noi ne despărțim aici de El. Cel care ne face cunoscut toate acestea este profetul care vorbește pentru Israel și „plânge cu amar că a fost iubit așa de târziu”.

Adnotare

[1] Această expresie necesită o explicație. Verbul în engleză to sprinkle al Authorised King James Version a provocat multe discuții aprinse între comentatori. Cu toate că încerc să țin seama de diferite interpretări, vreau să spun pe scurt motivul pentru concluzia mea. Înțelesul principal al rădăcinii este „a sări, a chiui de bucurie”; când însă dimpotrivă este vorba de ceva lichid înseamnă „a uda”, și așa cum este folosit aici înseamnă „a face să explodeze”. În orice caz așa este redat în toate celelalte locuri din Biblie, și prin aceasta este confirmat înțelesul lui aici. Dar pe de altă parte – citez pe Delitzsch: „Cuvântul nu este construit niciodată cu acuzativul persoanei sau obiectului care va fi „explodat””. Un exemplu din multe: „El a stropit din el pe altar.” Totdeauna substanța explodată este legată cu verbul. În versetul 15 înțelesul lui ar fi: „a arunca națiunile în aer”; de aceea deseori este tradus cu „va împrăști multe națiuni, le va nimici”, ceea ce nu trebuie acceptat. Delitzsch spune pe drept: „O prezentare deodată a robului în funcția unui preot care stropiște [un lichid] ar fi prea abruptă.” De aceea pare să fie sigur că „a face să explodeze” în versetul acesta are un alt înțeles. În arabă, care este strâns înrudită cu ebraica, acest cuvânt este folosit în înțelesul lui primar și înseamnă: „sărirea în sus a persoanelor emoționate puternic”. Deoarece aceasta este o antiteză deosebită a primei părți a versetului 14 m-am decis pentru traducerea „a sări în sus cuprins de uimire”.

[2] „Învățății creștini”, spune iudeul Abravanel, „cred că această profeție se referă la Omul care a fost răstignit în timpul celui de-al doilea Templu în Ierusalim. Ei afirmă, că El era Fiul lui Dumnezeu și a devenit Om în trupul unei fecioare.” Însă după Jonathan ben Uzziel locul acesta se referă la Mesia care urmează să vină; aceasta este și părerea învățăților rabinici în multe din comentariile lor. Cel puțin aceasta arată că iudeii antichității știau că subiectul acestei profeții era Mesia!

[3] „Vestirea” se referă la ceva care este auzit, și nu la ceva care este rostit; compară 2 Samuel 4.4, unde același cuvânt este redat prin „veste”.

[4] „Dureri” este la plural în textul de bază și mediază gândul de intensitate sau de diferite feluri de dureri.

[5] Cuvântul ebraic nahga înseamnă „pedepsit greu”. Este folosit același cuvânt ca și pentru pedepsirea cu lepră în 2 Cronici 26.20. (compară cu: „M-a atins mâna lui Dumnezeu”; Iov 19.21.)

[6] Înțelesul cuvântului „a fost scos” nu este acela al cuvântului „răpire” din cazul lui Enoh, ci de „a lua repede cu sine”

[7] Fraza următoare este cunoscută ca fiind grea, așa cum dovedesc diferitele traduceri. De exemplu: înțelesul primordial al cuvântului „a spune” din versetul 8 este „a scoate, a duce în afară”, dar dacă se referă la cuvinte, înseamnă „a vesti” sau „a spune”; dacă se referă la gânduri, „a medita”. Mulți afirmă, că aici ar fi acest înțeles. În cazul gândurilor fericite se cuprinde înțelesul „a cânta” (Psalm 45.5); dacă ele sunt triste, înțelesul este „a plânge” (Iov 7.11). La fel este și înțelesul primordial al cuvântului dohr (generație) „a se mișca în cerc”, de aceea și „un veac, o generație” (ciclul anilor vieții). Apoi mai este introdus un element moral, și este vorba de „rasa” de oameni, care se deosebesc între ei prin trăsături morale (Deuteronom 22.15; Matei 23.36). Noțiunea „urmași” de asemenea nu este exclusă, așa cum se întâlnește în Numeri 9.10; „Dacă cineva dintre voi sau din generațiile voastre ...”

[8] „A fi înălțat” este primul pas pe cărarea biruinței.

[9] Înțelesul adevărat este „a desființat”.

[10] „A zdrobi” este un cuvânt foarte tare (ebraică: dakah). Nu este același cuvânt ca și cel din Geneza 3.15 („a strivi călcând în picioare”, ebraică suf), Satan nu a avut voie să aibă parte la această „zdrobire”, care servea lucrării de

ispășire – numai Domnul singur putea face aceasta.

[11] Acest cuvânt înseamnă „cunoaștere care vine de la Dumnezeu”.

[12] Aceasta este părerea multor adepți evrei; de exemplu citim în Septuaginta: „De aceea El trebuie să moștenească pe mulți”; Luther traduce: „De aceea vreau să-l dau pe mulți ca pradă”; Birks: „Îi voi da o parte din cei mulți.”

[13] Cuvântul ebraic *beth*, care în fraza anterioară înseamnă „în”, este redat aici cu *eth* și înseamnă „cu” și în aceasta constă diferența.

Tradus de la: [Der „Mann der Schmerzen“](#)

Titlul original: „Chapters fifty-two (verses 13 to 15) and fifty-three”, din *Studies in Isaiah*; apărut prima dată în anul 1935

Traducere: Ion Simionescu